

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE GEBROKEN HARTENBREKER

Een duistere komedie in twee maten en drie gewichten

door

EDWARD DE RUYSSCHER

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1987

(N° 1012)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© 1987 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES:
=====

WIM VAN LAENEN 30 jaar.
LIZA TITUS 30 jaar.
BERTJE VAN LAENEN 45 jaar.
ROSALINDE STICKENS 25 jaar.
INSPECTEUR ROELS 50 jaar.
PASTOOR 50 jaar.
HELGA TITUS 45 jaar.
MARCEL, haar man 45 jaar.
NICO, de dokter 40 jaar.
OPA TITUS 65 jaar.
LOUISE VAN LAENEN 45 jaar.
AGENT PROS 30 jaar.

EERSTE BEDRIJF.

We bevinden ons in de woonkamer van een jonge vrijgezel, een psycholoog. Wim is zeer vlot in de omgang met vrouwen, een echte hartenbreker. Het interieur bestaat uit (o.a.): een sofa, platenspeler, een gedekte tafel voor twee (zeer chique, met kandelaar en uitgebreid bestek), een kast met laden, ...

EERSTE TONEEL - WIM.

(Wim is druk in de weer om alles op tijd klaar te krijgen voor de komst van zijn laatste verovering.)

WIM: (rond de tafel draaiend) - Laat es kijken ... mes, vork, lepel, servet, borden ... Ja, alles is er. Wat een mens toch allemaal moet doen om zo'n juffertje aan de haak te slaan. Maar ja, ik kan er niks aan verhelpen: als ik een mooie meid zie, ... dan vlieg ik er achteraan. (Wim gaat intussen naar de kast en trekt een lade open, waaruit hij een album haalt). Haha, ... mijn palmares. Waar is de tijd naartoe ... Sofietje (bladert door album), Veronique, Ghislaine, Vera ... nummer 35: Liza, oh, een lekker stuk boerenmeid. Maar het duurde te lang, en ze dacht bovendien aan trouwen, en dat ... dat is vergif voor mij. (legt intussen het album weg). 'k Ben eens benieuwd wat het met die Rosalinde gaat worden. Mooie meid, en ... dat preutse krijg ik er met dat flesje wijn wel af. (vastberaden). Morgen prijkt ze als nummer 36 in mijn album. (er wordt gebeld) Potverdorie, dat kan ze toch nog niet zijn, 't is pas 7 uur. (gaat opendoen).

TWEDE TONEEL - WIM EN BERTJE.

(Bertje is de oudere broer van Wim. Hij is zeer schuchter, wat naar de domme kant.)

BERTJE: - Ik kom toch niet ongelegen zeker Wim jong, want anders ben ik terug weg, hoor.

WIM: - Nu nog niet, maar straks alleszins. Ik verwacht bezoek. Wel Bertje, je kijkt zo beteuterd. Vertel op, wat is er?

BERTJE: - 'k Durf het zo niet goed zeggen, Wim jong.

WIM: - Ah, nonsens, 'k ben toch je broer, je geestelijke raadsman, en bovendien ben ik toevallig ook psycholoog van beroep. Dus, kom op. Stort je hart maaF eens uit.

BERTJE: - Ja maar, Wim jong.

WIM: - Tut tut, wildvreemde mensen komen me raadplegen, en die moeten er dan nog voor betalen ook. En jij, mijn broer, zou niet durven zeggen wat er op je lever ligt, kom kom.

BERTJE: - Ja maar, 't heeft allemaal niks te zien met ziepologie, Wim jong.

WIM: - (begint enigzins geënerveerd te raken) Dat zal ik wel uitmaken. Ieder zijn vak.

BERTJE: - Ja maar, Wim jong ...

WIM: - en stop alstublieft met dat Wim jong, ik ben geen klein konijn.

BERTJE: - Ja maar, Wim jong ... euh Wim, ge begrijpt niet ...

WIM: - Maak me nu niet razend, vertel op, of je kan gaan (wijst naar de deur).

BERTJE: - Goed, goed, ... wel, ... wel, ... mijn... mijn vrouw...

WIM: - Wat is er met je vrouw?

BERTJE: - Mijn ..., mijn vrouw wil mij in 't frietvet steken.

WIM: (lacht hartelijk) - Dat is inderdaad geen psychologisch probleem.

BERTJE: - 'k Heb het toch gezegd.

WIM: - En waarom wil dat mens je frituren? Ben je blijven plakken?

BERTJE: - Neen, veel erger. Ze had zes punten op de lotto en ik was 't formulierken vergeten in te leveren.

WIM: (lachend) - Dat is inderdaad zeer erg. Louise moet razend geweest zijn... maar ze zal wel afkoelen.

BERTJE: - Jij hebt makkelijk praten. Vooraleer Louise afgekoeld is, lig ik al aan te branden in onze frietketel ... 'k Durf ik niet naar huis, Wim jong, euh Wim. Mag ik hier een paar dagen blijven logeren?

WIM: - Vanavond zal dat nogal delicaat worden, Bertje, ik verwacht volk, mooi volk, versta je?

BERTJE: (op de knieën) - Toe Wim, alstublieft, 'k zal je niet storen, 'k zal proppekes watten in mijn oren steken, 'k zal ...

WIM: (met opgeheven armen) - Al goed, al goed. Je kan in mijn bureau op de sofa slapen. Maar let op, zet geen stap meer uit die kamer, begrepen?

BERTJE: - Ge zijt de goedheid zelve, Wim. Ge hebt mijn leven gered.

WIM: (ruikt iets aangebrands) - Potverdorie, mijne steak champignon. (rent naar de keuken, links).

DERDE TONEEL - BERTJE.

BERTJE: (bekijkt met afgunst, en ook een beetje weemoedig, de gedekte tafel en zucht diep) - Wim, diè heeft het goed, diè is vrij. Maar ik, ik zit in een kooi, één met dikke tralies dan nog wel ... 'k Had nooit mogen trouwen, ne vent als ik ... Maar ja, hoe gaat dat ... 21 jaar, onervaren, mijn hoofd werd zo rood als een tomaat toen ze me aansprak, en voor ik goed besepte wat er gaande was, stond ik verdomme toch al voor 't altaar zeker ... Lief, in 't begin ja... de pastoor had nog maar pas de zegen gegeven of ze was al aan 't zagen (imiteert Louise) "Vanavond niet te zat, hé Bertje". Ja Bertje jong, hoe stom, ge hebt u eigen zelve opgesloten... (Wim ondertussen op en hoort de laatste zin)

VIERDE TONEEL - BERTJE EN WIM.

WIM: - Sta jezelf niet te beklagen, man. Je moest al lang in mijn bureau zijn. (er wordt gebeld) Zie je wel, vooruit, haast je wat. (duwt Bertje binnen en sluit de deur, kijkt nog even rond of alles wel goed in orde is, en gaat dan opendoen).

VIJFDE TONEEL - WIM EN ROSALINDE.

(Rosalinde is zo'n chiqué juffertje, zeer streng katholiek opgevoed) (Wim neemt haar mantel van haar schouders en kijkt bewonderend).

WIM: - Je ziet er stralend uit, mijn lieve lentebloem.

ROS.: (griechelt verlegen) - Vleier. (gaat naar de tafel) Oh, wat mooi. Je bent zo correct, Wim.

WIM: (terzij) - Nu toch nog.

ROS.: - Zei je iets?

WIM: - Nee, nee lieve, een beetje verkouden, meer niet.

ROS.: - Je ziet meteen dat jij niet bent zoals die jongemannen, waar mijn oom me altijd voor waarschuwt. Mijn oom is pastoor, weet je, en die heeft het altijd over profiteurs, die steeds wat meer willen van de meisjes dan gewoon een leuk babbeltje. (heeft zich intussen al op de sofa gezet) Hoe denk jij over dat soort onmensen?

WIM: (voelt zich duidelijk verveeld met deze woorden) - Ach laten we die dingen toch vergeten. Het enige waar ik op dit moment om bekommerd ben, is je een fijne en gezellige avond te bezorgen. Wat dacht je van een aperitiefje?

ROS.: - Niet te veel hoor, want dan wordt het zo duizelig in mijn hoofd. Mijn oom heeft gezegd dat dit de kwade geesten in een mens wakker schudt, en ik zou niet willen dat je van mij een slecht gedacht kreeg.

WIM: - O, ééntje kan geen kwaad. Het enige wat dit wakker schudt is je appetijt. (Wim schenkt intussen uit).

ROS.: - Je bent zo geestig, Wim.

WIM: - Gezondheid, Rosalinde.

ROS.: - Gezondheid.

WIM: - Over enkele minuten kunnen we aan tafel. Je zal versteld staan van mijn kookkunst.

ROS.: - Wat heb je dan klaargemaakt?

WIM: - Tut tut, dat blijft een verrassing.
(telefoon rinkelt)

WIM: (neemt hoorn op) Hallo, met Van Laenen...Wie zegt u... Stickens Rosalinde? (Rosalinde kijkt op)...Ja, een ogenblik... (tot Rosalinde)...voor jou Rosalinde.

ROS.: (neemt de hoorn van Wim over, die zich een eindje verwijderd)
Hallo...ja...wat zegt u? Ik kom onmiddellijk. (legt hoorn verschrikt
neer).

WIM: - En, iets ernstigs?

ROS.: - Jazeker, mijn oom werd zopas aangereden, hij ligt in het
ziekenhuis. Ik moet er vlug heen. Sorry, Wim, 't zal voor een andere
keer zijn. (neemt haar mantel en rent haastig buiten langs fond).

WIM: - Lap, ik had het gedacht. Heel mijn avond naar de maan.
Moet die vent persé nu onder een auto lopen? Er zijn toch nog andere
dagen genoeg zeker...Nog zelfs geen kus...triestig, triestig, niets
om op mijn palmares te schrijven. 'k Zal nummer 36 maar doorstrepen
(gaat naar de lade, intussen komt Liza op langs de fond).

ZESDE TONEEL - WIM EN LIZA.

(Liza is een flink vrouwspersoon, niet onknap en niet op haar
mondje gevallen. Het type van de ongehuwde boerendochter van
rond de dertig. Ze is het slachtoffer van één van de vele avon-
tuurtjes van Wim.)

LIZA: - Wel, pezeweaver, is 't jufferke weg?

WIM: - Mijn god, Liza, wat doe jij hier, hoe kwam je binnen?

LIZA: - De lieve juffer had teveel haast, ze liet de deur open.

WIM: - Je weet toch dat we elkaar hier niet kunnen zien.

LIZA: - Jaja, ik ben maar goed in de schuur, hé, in 't donker.
Voor onder de mensen te komen is juffrouw Rosalinde natuurlijk
veel beter dan een boerendochter als ik.

WIM: - Maar Liza toch, je moet dat verstaan. Ik ben psycholoog
en dus...

LIZA: - van een hogere stand. OK, maar dinsdagavond in 't stro
zijt ge dan toch niet van een hogere stand. Lafaard. Ge profi-
teert van mij.

WIM: - Maar nee, Lizake, ik zie je graag. Ik wil alles voor je doen.
Alleen trouwen kan ik je niet doen. Was je nog maar de dochter

van de onderwijzer, dan zou ik niet eens twijfelen. Eerlijk, een psycholoog kan toch niet met een boerendochter trouwen. Wat zouden de mensen wel zeggen?

LIZA: - De mensen, de mensen, ...laat ze zeggen. Weet je wat mijn grootvader Pol altijd zei? " Waarom zou groot bij groot blijven, als je het verschil met klein niet ziet"...en daar zit een hoop waarheid in, daar kan je van op aan. Boerkes zijn ook mensen.

WIM: - Ja Liza, maar...

LIZA: - Ah, meneer heeft misschien alleen interesse om nog meer veroveringen op zijn palmares te schrijven. Is het dat niet? Dat blijft niet duren, manneken.

WIM: - Ach Lizake, je moet dat zo niet zien. Ik hou echt veel van je. Kom hier mijn mooie lentebloem. (omhelzen)

LIZA: - Rosalinde zal nu bijna in 't ziekenhuis zijn, denk ik. Ze zal raar opkijken.

WIM: (gaat een stap achteruit) - Bedoel je dat jij...

LIZA: - Ja, een boerendochter die voor verpleegster speelt. Allemaal komedie. Ik kon het niet aanzien dat jij met zo'n trut aanpapte.

WIM: - Ochatme die Rosalinde... jij deugnietje (knijpt in haar wang en omhelst haar) Maar kom, we zijn nu alleen. Laten we er dan maar het beste van maken. Het moet niet altijd op de hooizolder zijn. (grijnst naar het publiek)

LIZA: - Alleen? Dat denk je maar. Ik heb een paar familieleden van jou, en ook een paar van mij uitgenodigd op ons ...verlovingsfeest.

WIM: - Wat...verloving...feest...wij...familie...

(valt achteruit in sofa, bewusteloos, Liza slaat op zijn gezicht om hem weer bij te krijgen)

WIM: (verdwaasd) - Waar, waar ben ik? (terug moeizaam recht).

LIZA: - Kom, kom schatje. We kunnen niet anders, ik ben namelijk zwanger... (Wim slaakt een kreet en valt terug flauw op de sofa) Maar Wim toch (klets, klets op zijn wang)